

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Derpå foretoges:

Anden behandling af forslag til lov om midlertidig forlængelse af visse bestemmelser i lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1412).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag var:

Første behandling af forslag til lov om visse domfældtes generhvervelse af rettigheder.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1703).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tildele mig for det høje landsting at forelægge forslag til lov om visse domfældtes generhvervelse af rettigheder, således som dette forslag er vedtaget af det høje folketing.

Flere gange tidligere, således allerede i juni 1947, har man henstillet til justitsministeren at overveje spørgsmålet om en amnesti, der tog sigte på at lette de mindre forbryderes tilbagevenden til samfundet. Disse henstillinger førte til lov om generhvervelse af visse rettigheder af 1. juni 1947. Denne lovs område er begrænset dels derved, at kun de domfældte efter straffelovstillægget af 1. juni 1945, hvis

straf ikke overstiger fængsel i 2 år og 6 måneder, kan erhverve rettigheder i henhold til loven, dels derved at kun de udtrykkeligt nævnte rettigheder af særlig betydning for de pågældendes eksistensmuligheder — navnlig næringsret og retten til invalide- og aldersrente — kunne generhverves. Værnemagerne, der overvejende er dømt efter loven af 28. august 1945, blev holdt helt udenfor denne lov; kun de, der er dømt efter straffelovstillæggets § 10, stk. 1, og § 16 — d. v. s. for tysk krigstjeneste, vagtmandstjeneste, tjeneste som kontorister, tolke o. lign. —, erhvervede de nævnte rettigheder uden særlig ansøgning.

Spørgsmålet om en videregående amnesti-lov er på rigsdagen senest blevet rejst her i det høje landsting den 10. februar i år ved et spørgsmål til min forgænger om, hvorvidt han var villig til at fremsætte et forslag om fuldstændig amnesti til dem, der er dømt for under besættelsen at have begået de mindre forseelser. Det ærede medlem af landstinget hr. Elmquist hævdede ved denne lejlighed, at hans parti ligesom det radikale venstre nu — fem år efter besættelsens ophør — måtte anse tiden for inde til en sådan lovgivning.

Ud fra den betragtning, at loven af 1. juni 1947 utvivlsomt stort set havde virket tilfredsstillende og bidraget til at lette resocialiseringen af en del af de domte efter udstået straf, overvejede man senere i justitsministeriet en udbygning af denne lov dels således, at også domfældte med noget større straffe end 2½ år kunne generhverve visse rettigheder, dels således at også kredsen af disse rettigheder blev forøget.

Et mindre embedsmandsudvalg under forsæde af kontorchef Vetli i justitsministeriet blev derfor af min forgænger omkring nytår 1948—49 anmodet om i forbindelse med sin egentlige opgave — nemlig overvejelse af reglerne om strafferegistre m. v. — tillige at undersøge spørgsmålet om en udvidelse af loven af 1. juni 1947 om generhvervelse af rettigheder. Udvalget afgav for over et år siden, i marts 1949, en indstilling til justitsministeriet, i hvilken udvalget foreslog, at grænsen for straffens størrelse blev sat op til 4 år.

Når fremsættelse af forslag om en udvidelse af loven ikke er sket i det forløbne år, og når heller ikke jeg efter nærmere overvejelser har ment at kunne gå den vej, skyldes det følgende betragtninger: den i og for sig af vel næsten alle ønskede resocialisering vil i praksis ikke have store udsigter ad denne vej. Thi givet er det, at det i vide kredse ikke vil møde forståelse,